

BEYAZ KARTAL

Atmaca'dan başka kuş tanımadığım zamanlarda Türkiye'nin çeşitli yerlerinde çıkan amatör dergi ve kültür sanat sayfası bulunan gazetelerde -hemen hemen- yazmadığım gazete, dergi kalmadı. Lise yıllarımda, en güzel şiirleri Ümit Yaşar Oğuzcan'ın yazdığını ve onun seçtiği şiirlerin yazılan en güzel şiirler olduğunu düşünüyordum. Beyaz Kartal'ı, rahmetli Neşet Dinçer, Bestami Yazgan ve diğer vefakâr arkadaşların emeği ile 1985 yılında, Osmaniye'den doğup Anadolu'yu sevgiyle kuşatmayı amaçlayan Güneysu Dergisi'ne gönderdiği “Zaman Beyaz Bir Türküdür” ve “İlkyazda” ile tanıdım. O zaman dergide her iki kitap hakkında da düşüncelerimi yazdım. Kısa bir süre sonra kitapları imzalayıp göndermişti. Bahaettin Karakoç'u geç tanımayla, daha doğrusu şiir karalamaya çalıştığım yaklaşık yedi yılımı şiirin “Ş”sini dahi tanımadan geçirdiğimin farkına vardım.

1986 yılında Dolunay'ın çıkmaya başlamasıyla bu derginin Osmaniye temsilcisi gibi çalışmaya başladım. Dolunay'ın 11. sayısında o yaşıma kadar yazabildiğim en güzel şiir sayılabilecek “Güvercinin Türküsü” şiirim yayınlandığında ise ciddi ciddi şiirden haberdar olmaya başladığımı zannediyordum. Bundan sonra göndereceğim her şiirin yayınlanabileceği düşüncesiyle her ay üç beş şiir gönderiyordum. Hasan Ejderha, Mehmet Narlı, Adem Konan ve Mustafa Pınarbaşı'nı Dolunay vesilesiyle tanıdım. Bu güzel insanlarla kaynaşmamız, daha sonraki yıllarda da şiir serüvenimizde de devam edecekti. Bir gün yanıma üç beş şiir alarak Beyaz Kartal'ın ziyaretine gittim. Yanımdaki şiirleri verdim, bir müddet inceledikten sonra daha önce gönderdiğim şiirlerle birlikte şiirlerimi yüzüme fırlattı. İyi bir tokat atsaydı belki yüzüm o kadar kızarmazdı. O sıkıntıyı bir kaç ay üzerimden atamadım. Dolunay'ın yayına devam ettiği üç yıl boyunca başka şiir gönderme cesareti bulamadım. Bu arada başka şairleri de okumaya devam ediyorum. “Ay Şafağı Çok Çiçek, Seyran, Kar Sesi, Bir Çift Beyaz Kartal, Uzaklara Türkü” ve diğer kitaplarını döne döne okuyorum. B. Karakoç'un “Kar Sesi” S. Karakoç'un “Hızırla Kırk Saat”i; şiiri tanımaya başlamamın dönüm noktaları oldular.

Beyaz Kartal, her ne kadar da şiirlerimizi yüzümüze çarptıysa da O'na kırgınlığım uzun sürmedi. Çeşitli zamanlarda ya telefon açıp konuştuk ya da ziyaretine gittim. 1987'de -benim bildiğim- ilk defa İstanbul dışında bir şiir şöleni yapılacak ve şölene davet edilen şairler arasında benim de bulunmam, şairliğin ne kadar zor olduğunun imtihanından başka bir şey değildi. Mikrofonla ilk defa tanışmak ve topluluğa hitap etmenin sıkıntısını bilenler bilir.

1987'den bu güne kâh nasırına basarak, kâh teleklerini okşayarak şiir ve insana dair muhabbetimizi sürdürüyoruz.

Her şairin eleştirecek yanları mutlaka vardır. Önemli olan bu şairin dünyamıza ne kazandırdığı ne götürdüğüdür. Bahaettin Karakoç etkilendiğim şairlerin başında geldi. O hiç kimseye nefse hoş gelecek cümleleri kolay kolay sarf etmez. Söyleyeceklerini de dilinde pişirmeden söylemez. İstemedi kırıdığı zamanlarda da gönül yapmasını bilir. Onu yakından tanımayanların birçoğu “kırıcı” olduğunu söylerler. Bu yüzden fazla yakınında durmamaya çalışırlar. Ama gönüllerinde sevgisini her zaman taze tutmayı da ihmal etmezler. Kavgacı bir mizacı var. Bir toplantıda Bestami Yazgan, beni Yavuz Bülent Bakiler ile tanıştırdı. “Bahaettin Karakoç'un çırağı” demişti. Yavuz Bülent Bakiler de “Aman kendine dikkat et. Karakoç, Kavga yapacak adam bulamadığı zaman kendi kendisiyle kavga yapar” demişti. Kavgalarının arka planında hiç bir zaman gurur kibir taşıdığı görülmemiştir. Büyük olsun küçük olsun herkesi dinlemesini bilir, yanlış anlaşılmaya meydan verecek bir hareketinden dolayı uyarılırsa da memnun olur. Bir gün evinin balkonunda Durdu Şahin, ben ve kendisi sohbet ederken, içeri gidip bir dürbün getirdi. ‘Abi dürbünü niye getirdin’ dediğimde, “Karşı dağları seyrediyorum” dedi. ‘Ağabey, karşıda bir sürü apartman var. Herkes senin Bahaettin Karakoç olduğunu, dağları seyrettiğini bilmez. Yanlış anlaşılmaya sebebiyet verirsin. Şu ihtiyarın yaptığına bak diye seni şikâyete gelirler’ dedim. “Haklısın, ben olayın o yönünü

düşünmemiştim, bir daha dağları seyretmek yok.” deyip dürbünü içeri götürdü. Bahaettin Karakoç’u ince yanından yakalamıştık. Şiiri bir kenara bırakıp Cela’ya çocukluk günlerine, gençlik yıllarına ve “Ulu Manito”nun ziyaretinden tutun da otellerde mihmandarlarına yeşillenen şair-yazar geçinen kart zamparaları koridorlarda fellik fellik kovaladığıma kadar anlattı. Karakoç ile aramızdaki yaş farkı gittikçe azaldı ve bir arkadaş gibi her konu üzerinde tartışmaya, fikir alışverişinde bulunmaya başladık. Yapısını bildiğimden hiç bir zaman çizmeyi aşabilecek sözler sarf etmemeye özen gösterdim. Kızdığı zaman siniri yatışincaya kadar bağırıp çağırmasına da aldırış etmedim.

Bahaettin Karakoç, Anadolu’da şiir şölenlerinin yaygınlaşmasında ilk mayayı çalmıştır. “IV. Dolunay Şiir Şöleni”ne Osmaniye ev sahipliği yaptı. Bu aynı zamanda Anadolu’da, ilk defa bir ilçede Güneysu Şiir Şölenleri’nin başlamasına vesile oldu. Karakoç’un davetine icabet eden şairlerin, kuru bir davetiye ve gönül sofrasına buyrulmadan başka bir beklentileri olmadı. Gerek Dolunay Dergisi olsun, gerekse Dolunay Şiir Şölenleri olsun, Kahramanmaraş’ın şiir coğrafyasında yeni şair-yazarların filizlenmesine sebep olmuştur. Şu an Kahramanmaraş’ta irili-ufaklı yıllık dergileri saymazsak sekiz on civarında dergi yayınlanmakta. Ama gönül isterdi ki bu kadar dergi olacağına bu uğraş içinde olan insanları etrafında toplayan ana kartal gibi olup ortaya daha kaliteli eserlerin çıkmasına faydalı olabilirdi. Burada suçu Karakoç’da mı aramalı, yoksa insanların ne oldum delisi olmalarından mı aramalı doğrusu bilemiyorum.

Zaman zaman Bahaettin Karakoç’un çok yazdığını, yazdıklarının üzerinde durmadığını, tabiri caizse şiiri tornadan çıkarıp tekrar düzelterek yerlerini düzeltmediğini söyleyenler olmuştur. Bende bir kaç kez dolaylı şekilde bunu ima etmeye çalıştım. Verdiği cevap enteresandı. “Ben şiiri yazdığım zaman o şiir bitmiştir, tekrar o şiire dönüp dönüp saçını taramakla uğraşmam, yeni şiirleri ağırlarım” diyor. Aynı şeyi Rahmetli Cahit Zarifoğlu için düşünürsek, Karakoç’un daha insafli olduğunu görürüz. Karakoç yeni yazdığı bir şiirden nasiplenmek isteyen kırırmaz, okur. Zarifoğlu, tam tersi yazdığı şiiri yayınladıktan sonra okumuş. Günümüzde yaşayan şairlerin şiir kitapları arka arkaya sürekli baskı yaparken, Karakoç neredeyse her yıl bir kitap yayınlayarak okuyucusuna taze şiirler sunmakta. Karakoç yazmaktan bizlerde okumaktan bıkmadıkça, ömrü yettiğince şiirin peşindeki uçuşunu sürdürecektir.

Hareket, Türk Edebiyatı, Dolunay vb. milliyetçi muhafazakâr dergilerde yazarken; İslamcı edebiyat dergileri diye tabir edebileceğimiz (Diriliş, Maveria vs.) dergilerin haricinde Dergah, Yedi iklim, Kayıtlar, Yönelişler vb. dergilerde ne şiirlerine ne de kitapları hakkında yazıya rastlamadım. Yine milliyetçi muhafazakâr bir çizgide yayın yapan “Seviye”nin kendisi için hazırladığı “Özel Sayı” -T.Y.B. tarafından onlarca kitabından sonra yılın şairi seçilmesi gibi- gecikmiş bir değerbilirlik diye düşünüyorum. Dolunay’ı çıkarttığı zamanlarda da Kahramanmaraş’ın yetiştirdiği ve İslamcı olarak kabul gören şairlerin, yazarların da Dolunay’da yazmadıklarını gördüm. Ama Karakoç, gönderilen eserlerin sahiplerinin görüşlerine, bakmaksızın eserlerine değer vererek onların bu güne gelmelerine ışık tutmuştur.

Dolunay’da bazı yazarlara özel torpil geçmiş gibi yayınlamaması gereken kitapları yayınlaması, mutlaka yayınlaması gereken bazı şairlerin kitaplarını yayınlamayarak kendisine ve şairlerine haksızlık ettiğini de söylemeden geçmeyeceğim. Bu satırları okuduğunda biliyorum bana yine kızacak, ama kızsın. Onun her hali güzel bir haldir. İslamcı dergilerin onu es geçtiğini söylemişim. Şu an aklımda kalan “Lo, Kepez, Kar Sesi, Yuvaya Dönüş Türküsü, Beyaz Dilekçe vs.” gibi şiirleriyle geniş kitlelerce sevilcek şiirler yazmasına rağmen gerekli ilgiyi görememiştir. Belki başkalarına göre “öksürür gibi şiir yazıyor”dur. Biz öksürür gibi şiir yazmayan şairlerin şiirlerini de biliyoruz. Bazı istisnalar hariç bunlar devamlı ön planda. Artık protokol şairleri olmuşlardır. Karakoç şiirin sancısını çeke çeke ölecek. Ama birçok şair de nefsinin yağlı urganına boynunu uzattığının farkına ne zaman varacak, doğrusu merak ediyorum.

Bu samimi düşüncelerin gerek, Beyaz Kartal ile yakın dostluğumdan kaynaklanan, gerekse onun yaşlılığına hürmeten bir vefa borcu olarak algılanmasını istemiyorum. Evet, kendisine vefa borcum var. Ama bunu herkesin içinde kendisini ve kendimi reklam ederek söylemeyeceğimi bilir ve böyle yaparsam paylanacağımı da bilirim. Çevresindeki dostları birbirlerine çok zaman onun için “kahrı çekilmeyecek birisi” demişlerdir. Ama Necip Fazıl’ı ve yaşayan bazı şairleri yakından tanıyanlar bu şairlerin elinden zar ağladıklarını söylüyorlar. Bu değerli şahsiyetlerin bizden aldıklarını ve verdiklerini karşılaştığımızda aldıkları verdiklerinin yanında devde kulak kalmıştır.

Bahaettin Karakoç, Türk şiirine ne kazandırmıştır, kimden etkilenmiştir, kimler kendisinden etkilenecek bunu en iyi zaman gösterecektir. Her ne kadar da bazıları tarafından mahalli kelimeleri şiirlerinde sıkça kullandığını söylense de O’nun şiirlerinde Dulkadiroğlu Beyliği’nin hüküm sürdüğü yörelerin dili yaşamaktadır. “Kar Sesi” ile başlayan gerçek çıkışını, “İlkyazda, Bir Çift Beyaz Kartal, Uzaklara Türkü, Menzil, Güneşe Uçmak İstiyorum, Güneşten Öte” ve “Beyaz Dilekçe vs.” ile şiir gündemimizde kalarak, kendini genç zanneden şairlere meydan okumaya devam etmektedir. Oysa onun yaşına gelmiş birçok şair unlarını eleyip eleklerini çoktan astılar.

Şiirle az çok yakından uzaktan alakası olanlar; kâh ‘Abdurrahim Karakoç’un kardeşi mi? Sezai Karakoç’un neyi?’ demeye devam edecekler. Ama Kahramanmaraş’ın Edebiyat Coğrafyası çizildiğinde gönülleri sulayan en büyük ırmaklardan birisinin de “Bahaettin Karakoç Irmağı” olduğunu görecekler. Karakoç, ya bazı kitaplarının yeni baskılarını yapmamakla okuyucusuna cimri davranıyor, ya da yayınevleri onu ciddiye almıyor! Almasınlar. Altın, üzerinde çağlar geçse de kıymetini yine muhafaza edecektir. Bir değişik ifadeyle şiir dostları ya onu keşfetmek istemiyor, ya da oyun içinde başka oyunlar var.

Gönül semalarımızda kanat vuran, “güzel insan”lar geldi, içimizde buruk bir tat bırakarak nöbetlerini başkalarına devrettiler. İşte son uçuşlarını yapan, Sezai Karakoç, Nuri Pakdil, Bahaettin Karakoç, Abdurrahim Karakoç.. Uçuşlarını tamamlayarak, Han’ın öbür kapısına doğru yol alıyorlar. Gerçi kimin ne zaman yol alacağını Allah bilir. Bu soylu seslerin yürek semalarımızda bıraktıkları sesleri duya duya bize ayrılan zamanı değerlendirmeye çalışacağız.

Dolunaylı gecelerin sonunda bulutlar evlerine çekilir. Ve gün beyaz libasını giyerek bize gülümser. Hani “Güneşe Uçmak İstiyorum” diyorsun ya. Kanatların hala gençliğindeki gibi zinde olsun. Göğün açık olsun Beyaz Kartal. Sen güneşe doğru her kanat vuruşunda biz, “Hangi yayla serin, nerde bühtan yok,/ Gel seninle orda olalım çocuk.” türküsünü söyleye söyleye uçma talimlerimize devam edeceğiz.